

ска крокъ „Завистію бо діаволею вниде въ мїръ смерть“ Упоминака писаніе.

И така сички те лошавини отъ завистьта произлезли, и произлезватъ. Дето паднала Денница отъ небо то, дето престѹпили наши те прадѣди Божїа та заповѣдь, дето быдохъ изгонени изъ сладостныйа рай, дето быде осѣжденъ Адамъ да си придобива хлѣба сосъ потьта на своето лице, а ѣва да ражда чада сосъ скорбь, дето станали они смертни, и дето ны нещастливи техни потомцы наслѣдихме прародителскїя грѣхъ, а при томъ и Божїа та клятва и неговыйа гнѣвъ, сичките тїа злины отъ зависть та са произлезли: дето братъ возненавидѣлъ брата си, и го убилъ безчеловѣчно. дето чиста та земля се осквернила сосъ неповинна крокъ, дето се отворила дверь клятвы, презъ която влезла смерть та въ мїръ, сичкото това зависть та е произвела, зависть та коато быде началница на Богоборство то, учителница на преслѹшанїето, майка на братоубїйството, ходатаица на смертьта, коренъ на сички те лошавини. Завистьта не е дрѹго нещю, освенъ сердечна печаль на закисливаго челоуѣка, сирѣчь завистливыйю, кото види брата си или ближнаго своего въ благополѹчїе, смѹщава мѹ се сердце то, и крайно се опечалюва. „Печалїю бо въ благополѹчїи ближнаго есть зависть“ така а опредѣлава великїй Вастїїй, заедно сосъ нравоучителны те фїлософы.

Баснословатъ стїхотворцы те заради некоа си водна змїа, коато наричитъ ядовита Идра, за